



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **T. T. L.**, narozena „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupena advokátem Mgr. Ondřejem Fialou,
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 19. 3. 2021 prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný dosud nevyřídil její stížnost proti nesprávnému úřednímu postupu správního orgánu podanou podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dne 30. 11. 2020.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 30. 11. 2020 u žalovaného podala stížnost podle § 175 správního řádu proti nesprávnému úřednímu postupu správního orgánu. Jelikož stížnost nebyla vyřízena ve lhůtě 60 dnů stanovené § 175 odst. 5 správního řádu, obrátila se dne 5. 2. 2021 na nadřízený správní orgán s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti. Nadřízený správní orgán však ke dni podání žaloby opatření proti nečinnosti neuplatnil a žalovaný dosud stížnost žalobkyně nevyřídil.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem předložil písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby, případně její odmítnutí. Žalobu považuje za zcela nedůvodnou, neboť na stížnost reagoval svým usnesením ze dne 10. 2. 2021, č. j. MV-196308-2/OAM-2020, které bylo doručeno dne 15. 2. 2021. Proti tomuto usnesení žalobkyně dne 15. 3. 2021 podala žalobu ke zdejšímu soudu. Na své vyjádření k této žalobě žalovaný nyní plně odkázal.

Replika žalobkyně

4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného k žalobě uvedla, že vydání usnesením ze dne 10. 2. 2021, č. j. MV-196308-2/OAM-2020, rozhodně nebyla její stížnost řádně vyřízena. Tímto usnesením podle ní bylo toliko rozhodnuto o její žádosti o zaměstnaneckou kartu. Stížnost sice byla podána spolu s žádostí o zaměstnaneckou kartu, tato řízení však nelze směšovat. Žalovaný je podle ní nadále nečinný.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
6. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
7. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Tak tomu však v dané věci nebylo. Podle § 175 odst. 1 správního řádu mají dotčené osoby právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany. Tato stížnost není návrhem, jímž by se zahajovalo správní řízení. Správní orgán, který stížnost přijal, je povinen tuto stížnost prošetřit, toto šetření však nemá charakter správního řízení. O výsledku šetření a opatření přijatých k nápravě je dle § 175 odst. 6 věty druhé správního řádu učiněn záznam do spisu; stěžovatel je pouze vyrozuměn (nadto pouze tehdy, pokud o to požádal). Pokud stěžovatel nesouhlasí s výsledkem vyřízení stížnosti, může dle § 175 odst. 7 správního řádu požádat nadřízený orgán, aby způsob vyřízení stížnosti přešetřil.
9. Vyrozumění žalovaného o způsobu vyřízení stížnosti provedené v rámci postupu dle § 175 správního řádu není výsledkem rozhodování o právech či povinnostech žalobkyně, neboť nijak nezasahuje do jejích hmotných veřejných práv, neukládá žalobkyni žádné povinnosti ani jí nepřiznává žádná práva. Výsledkem postupu dle § 175 správního řádu tedy není rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 65 s. ř. s., které by zakládalo, měnilo, rušilo nebo závazně určovalo práva a povinnosti právních subjektů, tj. nejedná se o akt přezkoumatelný ve správním soudnictví (viz shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2012, č. j. 10 A 361/2011-34, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 43/2012-40, publ. pod č. 2768/2013 Sb. NSS, a ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 235/2015-26; k povaze stížnosti též rozsudek téhož soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, publ. pod č. 2339/2011 Sb. NSS).
10. Z uvedeného je zjevné, že obligatorní podmínka pro poskytnutí ochrany proti nečinnosti správního orgánu v posuzované věci splněna není. Neuskutečňuje-li se vyřizování stížností na postup správního orgánu dle § 175 správního řádu ve správním řízení a není-li výsledkem šetření rozhodnutí ani osvědčení správního orgánu, nelze se ve správním soudnictví domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu dle citovaného § 79 odst. 1 s. ř. s.
11. Pro úplnost se soud zabýval otázkou, zda by případně žalobkyni náležela ochrana proti nezákonnému zásahu správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, publikovaném pod č. 2206/2011 Sb. NSS, dospěl k závěru, že nezákonná nečinnost spočívající v jiném nekonání než nevydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení (tj. „prostá“ nečinnost správního orgánu), může být za určitých okolností kvalifikována jako nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., vůči němuž je třeba zajistit účinnou soudní ochranu.
12. Z konstantní judikatury soudů ve správním soudnictví ovšem vyplývá, že ochrana podle § 82 s. ř. s. je důvodná jen tehdy, jsou-li kumulativně, tedy zároveň, splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout. V posuzované věci však soud neshledal splnění hned několika podmínek, neboť soudu není zřejmé, jak by mohla být žalobkyně nevyřízením stížnosti přímo zkrácena na svých právech, a zejména, jak by tento „zásah“ mohl být proti ní přímo zaměřen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
14. V souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. července 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.